

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.341 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 januari 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van M. TAETS, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Op 11 oktober 2004 huwt verzoeker met mevrouw Y.A., van Belgische nationaliteit.

Op 30 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

Motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met

*zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverlag dd. 27 januari 2007 van de politie van St-Amandsberg blijkt dat betrokkenen niet aan te treffen zijn, de relatie kan bijgevolg niet gecontroleerd worden.
(...)"*

Op 8 september 2008 wordt verzoeker in kennis gesteld van artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ingevolge deze gewijzigde procedure wordt het verzoek tot herziening zonder voorwerp en wordt onderhavige procedure ingeleid.

2. Onderzoek van het beroep

Verwerende partij stelt dat het middel niet ontvankelijk is, gezien verzoeker zich beperkt tot de feitelijke overweging dat zij niet aanwezig waren in Gent, omdat zij druk in de weer waren met het inrichten van de zaak van verzoeker in Stekene.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidt erop dat artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (hierna: de Vreemdelingenwet) op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift "een uiteenzetting van de feiten en de middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (artikel 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker beperkt zich, zoals de verwerende partij terecht poneert, tot feitelijke overwegingen. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492). In zijn repliekmemoire voert verzoeker de schending aan van artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker aldus een nieuw middel inroept. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemoire wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door verzoeker ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en verzoeker toont niet aan waarom hij dit middel niet in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.